

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 489/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., Č., zastúpeného spoločnosťou A., s. r. o., Č., v menej ktorej koná advokát JUDr. M. S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 12 v spojení s čl. 4 ods. 1, 2 a 4 Listiny základných práv a slobôd unesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 10/2010 z 21. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 12 v spojení s čl. 4 ods. 1, 2 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 10/2010 z 21. júna 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 T 24/2002 zo 7. novembra 2007 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu so skúšobnou dobou v trvaní 5 rokov. Rovnako tak bol sťažovateľovi uložený aj peňažný trest v sume 250 000 Sk, pričom mu bola súčasne uložená povinnosť nahradiť majetkovú škodu spôsobenú trestným činom poškodenému (M., B.) v sume 2 547 055 Sk a spolu s ďalším obžalovaným aj povinnosť uhradiť majetkovú škodu v sume 39 500 Sk. Odvolanie sťažovateľa bolo napadnutým uznesením podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietnuté ako nedôvodné.

V sťažnosti sťažovateľ namieta, že krajský súd ani najvyšší súd neodstránili nedostatky, na ktoré sťažovateľ počas celého konania poukazoval. Sťažovateľ v podrobnostiach uvádza:

„Poukazoval som najmä na nezákonnosť zaobstaraných dôkazov. Dňa 23. 7. 1995 vydal Okresný úrad vyšetrovania PZ Ž., pod č. ... príkaz na prehliadku iných priestorov - osobného motorového vozidla ... ŠPZ ..., ktorého majiteľom bola v tom čase spoločnosť K. s. r. o., so sídlom J., pričom ja som bol užívateľom tohto motorového vozidla a zároveň jediným konateľom obchodnej spoločnosti K. s. r. o. S uvedenou prehliadkou iných priestorov vyjadril krátky súhlas okresný prokurátor v Ž. dňa 24. 7. 1998 bez toho, že by túto skutočnosť zdôvodnil, čím došlo nie len k podstatnej chybe konania v zmysle § 258 ods. 1 písm. a Tr. poriadku, ale aj porušeniu môjho práva na súkromie. Na základe toho príkazu na prehliadku iných priestorov boli prehliadkou motorového vozidla zaistené listinné dôkazy, ktoré sú podkladmi pre body 3-8 rozsudku Krajského súdu Žilina.“

Sťažovateľ súčasne poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 3/09, ktorým boli v Českej republike v zákone č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (trestní řád) zrušené niektoré časti ustanovenia § 83 ods. 1. Podľa tohto rozhodnutia podobne ako v prípade domovej prehliadky, tak i pri výkone prehliadky iných priestorov vrátane poľnohospodárskych stavieb ako aj pozemkov dochádza k zásahu do súkromnej sféry jednotlivca priestorovo vymedzenej a pre takýto zásah je potrebné predchádzajúce povolenie súdu. Podľa názoru sťažovateľa: *„Keďže ust. § 83 a) ods. 1 Tr. poriadku zákona č. 141/1961 Zb. bolo zrušené iným štátom, ktorý ho kontinuálne používal tak ako Slovenská republika po rozdelení ČSFR a bolo zistené ústavným súdom iného štátu, že toto ustanovenie je protiústavné a v rozpore s právom Európskej únie a štátov v nej združených, je zrejmé, že toto ustanovenie je protiústavné na území SR a ak bolo na základe dôkazov získaných podľa tohto ustanovenia vydané rozhodnutie, javí sa byť také rozhodnutie nezákonné pre takúto chybu konania v zmysle § 258 ods. 1 písm. a Tr. poriadku a na základe takto získaných dôkazov nemôže dôjsť k odsudzujúcemu rozsudku, nakoľko takéto rozhodnutie je odôvodňované nezákonnými dôkazmi.“*

Sťažovateľ v súvislosti s predloženými námietkami navrhuje, aby ústavný súd prerušil konanie o tejto sťažnosti a dal podnet na konanie o súlade právnych predpisov z dôvodu, že ustanovenie § 83a ods. 1 Trestného poriadku je v rozpore s listinou, ako aj niektorými medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Vo veci samej sťažovateľ navrhuje vydať takéto rozhodnutie:

„Základné právo Ing. J. K... na ochranu súkromia upravené v čl. 4 ods. 1, 2 a 4 Listiny základných práv a slobôd a právo na ochranu súkromia upravené v čl. 12 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 10/2010 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 10/2010 zrušuje a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Ing. J. K. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 314,18 EUR... ktoré je súd povinný zaplatiť na účet A. s. r. o... do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V posudzovanom prípade ústavný súd zistil, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 10/2010 z 21. júna 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 3 T/24/2002-7946 zo 7. novembra 2007, nadobudol v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku právoplatnosť okamihom vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu, t. j. 21. júna 2011.

Ústavný súd vychádzal pri určovaní, od kedy začala sťažovateľovi plynúť lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu, zo svojej doterajšej judikatúry, v zmysle ktorej sa pri posudzovaní otázky dodržiavania lehoty na podanie sťažnosti musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a Trestného poriadku, ktorý upravuje právoplatnosť rozhodnutí v trestnom konaní. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemôže ľubovoľne posudzovať začiatok plynutia týchto lehôt a posúvať ich v závislosti od faktických úkonov súdov v trestnom konaní (m. m. IV. ÚS 215/05).

Z obsahu sťažnosti a ústavným súdom vyžiadanej kópie zápisnice o verejnom zasadnutí senátu najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ bol v odvolacom konaní pred najvyšším súdom zastúpený obhajcom, ktorý ho súčasne zastupuje aj v tomto konaní pred ústavným súdom. Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa rozhodoval na verejnom zasadnutí 21. júna 2011, na ktorom bol tento jeho obhajca aj prítomný.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol vedieť už 21. júna 2011, kedy bolo rozhodnutie najvyššieho súdu vyhlásené, že v tento deň toto rozhodnutie nadobudlo i právoplatnosť [§ 139 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Táto vedomosť sťažovateľa sa odvíja od toho, že v tomto konaní pred najvyšším súdom bol zastúpený obhajcom, ktorý podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je povinný pri výkone advokácie konať čestne, svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovania právnych služieb.

Ústavnému súdu bola sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu najvyššieho súdu doručená 30. augusta 2011, pričom na poštovú prepravu bola podaná 25. augusta 2011, teda 4 dni po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorá v okolnostiach danej veci začala plynúť najneskôr dňom, ktorým napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť, teda 21. júna 2011. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po

uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 338/08).

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti možno konštatovať, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť. Ústavný súd preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. novembra 2011